

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

8.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณูประโยคบอกเวลาในภาษาไทย สมัยรัตนโกสินทร์ อาจสรุปได้ดังนี้

8.1.1 วิเศษณูประโยคบอกเวลาในภาษาไทย จำแนกเป็นประเภทได้โดยใช้เกณฑ์ทางความหมาย และเกณฑ์ทางลักษณะวากยสัมพันธ์ วิเศษณูประโยคบอกเวลาจำแนกตามความหมายได้ 5 ประเภท เรียงลำดับตามการปรากฏครั้งแรกตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน คือ วิเศษณูประโยคบอกเวลาเดียวกัน บอกเวลาเริ่มต้น บอกเวลาสิ้นสุด บอกเวลาก่อน และบอกเวลาภายหลัง

วิเศษณูประโยคบอกเวลาจำแนกตามลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ได้ 4 ประเภท คือ ประเภทโครงสร้างประโยคย่อย ประเภทโครงสร้างคุณูประโยคขยายคำนามเกี่ยวกับเวลา ประเภทโครงสร้างประโยคเติมเต็ม และประเภทที่มีหน่วยแสดงวิเศษณูประโยคบอกเวลาสองชนิดผสมกัน

วิเศษณูประโยคบอกเวลาประเภทโครงสร้างประโยคย่อย จะประกอบด้วยหน่วยแสดงวิเศษณูประโยคบอกเวลาที่มีลักษณะเป็นคำเชื่อม และโครงสร้างประโยคย่อยที่อย่างน้อยประกอบด้วยคำกริยา หรือประธานและกริยา ประเภทโครงสร้างคุณูประโยคขยายคำนามเกี่ยวกับเวลาจะประกอบด้วย หน่วยแสดงวิเศษณูประโยคบอกเวลาที่มีลักษณะเป็นคำนามเกี่ยวกับเวลา และโครงสร้างคุณูประโยคที่ประกอบด้วยคำประพันธ์สรรพนาม ที่ ซึ่ง อัน และประโยคที่ประกอบด้วยกริยา หรือ กริยาและส่วนขยาย คำประพันธ์สรรพนาม ที่ ซึ่ง อัน อาจปรากฏหรือไม่ปรากฏต้นคุณูประโยคก็ได้ ส่วนประเภทโครงสร้างประโยคเติมเต็มจะประกอบด้วย หน่วยแสดงวิเศษณูประโยคบอกเวลาที่มีลักษณะเป็นคำเชื่อม และโครงสร้างประโยคเติมเต็มที่ประกอบด้วยคำแสดงประโยคเติมเต็ม "ที่" และประโยคที่อย่างน้อยประกอบด้วย คำกริยา หรือประธานและกริยา สำหรับประเภทผสมจะประกอบด้วย หน่วยแสดงวิเศษณูประโยคบอกเวลา 2 ชนิด และหน่วยแสดงวิเศษณูประโยคบอกเวลาตัวสุดท้ายจะกำหนดโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ ที่อาจเป็นโครงสร้างใดโครงสร้างหนึ่งในสามชนิดดังกล่าวข้างต้น

ตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์แล้ว โครงสร้างประโยคย่อย จัดเป็นโครงสร้างที่มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ โครงสร้างคณานุประโยคขยายคำนามเกี่ยวกับเวลา ส่วนโครงสร้างที่มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคน้อยที่สุดคือ โครงสร้างประโยคเต็มเต็ม

8.1.2 จากการศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุประโยคบอกเวลา พบว่าวิเศษณานุประโยคบอกเวลาในภาษาไทยเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคลดน้อยลง และมีคุณสมบัติของความเป็นนามเพิ่มมากขึ้น โครงสร้างประโยคย่อยซึ่งเป็นโครงสร้างที่ปรากฏแรกสุด ในช่วงปีพ.ศ. 2345 มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคมากที่สุด แต่การใช้วิเศษณานุประโยคบอกเวลาโครงสร้างประเภทไม่มีแนวโน้มลดลง ส่วนโครงสร้างคณานุประโยคขยายคำนามเกี่ยวกับเวลา และโครงสร้างประโยคเต็มเต็ม ซึ่งเป็นโครงสร้างที่ปรากฏเพิ่มขึ้นภายหลังจากนั้น มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคน้อยลง และมีคุณสมบัติของความเป็นนามเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่แนวโน้มของการใช้วิเศษณานุประโยคบอกเวลาโครงสร้างทั้งสองประเภทนี้มีเพิ่มขึ้น การใช้วิเศษณานุประโยคบอกเวลาประเภทผสม ซึ่งจัดเป็นโครงสร้างแสดงการปรับเปลี่ยนการใช้วิเศษณานุประโยคบอกเวลาโครงสร้างประเภทต่างๆ กลับมีแนวโน้มลดลงเป็นลำดับ

ประเภทของวิเศษณานุประโยคบอกเวลา ทั้งที่จำแนกตามความหมายและจำแนกตามลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์นั้น มีจำนวนเพิ่มขึ้น กล่าวคือ จำนวนประเภทของวิเศษณานุประโยคบอกเวลาจำแนกตามความหมาย เพิ่มจากจำนวนการปรากฏครั้งแรก 1 ประเภท ในช่วงปีพ.ศ. 2345 เป็น 5 ประเภท ในช่วงปีพ.ศ. 2535 และจำนวนประเภทของวิเศษณานุประโยคบอกเวลาจำแนกตามลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ เพิ่มจากจำนวนการปรากฏครั้งแรก 2 ประเภท ในช่วงปีพ.ศ. 2345 เป็น 4 ประเภท ในช่วงปีพ.ศ. 2535

ส่วนการใช้วิเศษณานุประโยคบอกเวลานั้น เมื่อดูจากความถี่ของการปรากฏ พบว่ามีการใช้วิเศษณานุประโยคบอกเวลาในภาษาไทยเพิ่มมากขึ้นประมาณ เกือบสองเท่าตัวจากการปรากฏครั้งแรกในช่วงปีพ.ศ. 2345

8.1.3 การเรียงลำดับวิเศษณานุประโยคบอกเวลาไว้ข้างหน้าประโยคหลัก ไม่ใช่รูปแบบที่เกิดขึ้นภายหลัง แต่เป็นรูปแบบที่ปรากฏมากกว่ารูปแบบการเรียงลำดับไว้ข้างหลังประโยคหลักมาตั้งแต่แรกแล้ว แสดงให้เห็นว่า วิเศษณานุประโยคบอกเวลาในภาษาไทย ท้าหน้าที่เป็นแกนประโยค

แสดงสาระสำคัญของข้อความ

8.1.4 วิเศษณูประโยคบอกเวลาในภาษาไทยที่คนไทยเขียน และที่คนไทยแปลมาจากภาษาอังกฤษนั้น มีจำนวนประเภทเท่ากันทั้งจำนวนประเภทที่จำแนกตามความหมาย และจำนวนประเภทที่จำแนกตามลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ ส่วนการใช้วิเศษณูประโยคบอกเวลารวม ในงานเขียนและในงานแปลอาจจะแตกต่างกัน แต่จำนวนการใช้ที่แตกต่างไม่ได้เป็นผลเนื่องมาจากการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ที่น่าสนใจก็คือ จำนวนการใช้วิเศษณูประโยคบอกเวลาจำแนกตามลักษณะโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ เพราะจำนวนการใช้วิเศษณูประโยคบอกเวลาประเภทโครงสร้างคุณูประโยคขยายคำนามเกี่ยวกับเวลา ประเภทโครงสร้างประโยคเต็มเต็ม และประเภทผสม ในงานเขียนและในงานแปลนั้นแตกต่างกัน กล่าวคือ โครงสร้างที่มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคลดน้อยลง และมีคุณสมบัติของความเป็นนามเพิ่มมากขึ้น เช่นโครงสร้างคุณูประโยคขยายคำนามเกี่ยวกับเวลา และโครงสร้างประโยคเต็มเต็มนั้น ปรากฏในงานแปลมากกว่าในงานเขียน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การที่จำนวนการใช้โครงสร้างทั้งสองเหล่านี้มีในงานแปลมากกว่าในงานเขียน เป็นผลเนื่องมาจากการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ส่วนจำนวนการใช้โครงสร้างประโยคย่อยในงานเขียนและในงานแปลอาจแตกต่างกัน แต่ไม่ได้เป็นผลเนื่องมาจากการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

8.2 อภิปรายผล

8.2.1 การเปลี่ยนแปลงของวิเศษณูประโยคบอกเวลา ในลักษณะที่มีคุณสมบัติของความเป็นประโยคลดน้อยลง และมีคุณสมบัติของความเป็นนามเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งการใช้วิเศษณูประโยคบอกเวลาเพิ่มมากขึ้น แสดงให้เห็นว่า การใช้ภาษาของคนไทยมีกฎเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้น นอกเหนือไปจากการใช้ภาษาเพื่อจุดมุ่งหมายของการสื่อความหรือถ่ายทอดอารมณ์ และความรู้สึกแต่เพียงอย่างเดียว องค์ประกอบทางวากยสัมพันธ์ หรือความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยคจะซับซ้อนมากขึ้น และส่วนขยายของประโยคจะรวมเข้าเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่ง ที่แยกจากกันไม่ได้ของประโยคมากขึ้น ทำให้ประโยคยาวและซับซ้อนมากขึ้น แต่สื่อความคงเดิม

เช่น "เมื่อไม่มีข้อเสนอแนะอื่น เราก็จะต้องใช้วิธีการเดิม"

---> "การที่ไม่มีใครเสนอแนะข้อคิดเห็นอื่น ทำให้เราจำเป็นต้องใช้วิธีการเดิม"

ที่ เคยมาครั้งหนึ่งแล้ว"

"เขาเคยขัดแย้งกันเรื่องความคิด ก่อนจะได้เสนอชื่อให้ทำงานร่วมกัน"

----> "เขาเคยมีความคิดที่ขัดแย้งกัน ก่อนที่จะได้รับการเสนอชื่อให้ทำงานร่วมกัน"

8.2.2 การเปลี่ยนแปลงการใช้วิเศษณูประโยคบอกเวลาที่เพิ่มขึ้นไม่มาก อาจเนื่องมาจากวิเศษณูประโยคบอกเวลา เป็นเพียงองค์ประกอบทางวากยสัมพันธ์ที่เป็นส่วนขยายความหลัก เช่นเดียวกับคำวิยากรณ์อื่นๆ เช่น คำวิเศษณ์ และคำคุณศัพท์ องค์ประกอบทางวากยสัมพันธ์ที่มีหน้าที่เป็นส่วนขยายความหลัก มักจะเป็นเพียงองค์ประกอบตัวเลือก ที่อาจปรากฏหรือไม่ปรากฏในประโยคก็ได้เท่านั้น ไม่ว่าองค์ประกอบหลักของประโยค เช่น คำนาม และคำกริยา ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงอาจส่งผลให้การเปลี่ยนแปลงการใช้วิเศษณูประโยคบอกเวลามีเพิ่มขึ้นไม่มากนัก

8.2.3 การเรียงลำดับที่แตกต่างกันขององค์ประกอบทางวากยสัมพันธ์ในประโยค จะสื่อสารของข้อความ และถ่ายทอดอารมณ์หรือความรู้สึกได้ไม่เท่ากัน ตำแหน่งการปรากฏของวิเศษณูประโยคบอกเวลาไว้ข้างหน้าประโยคหลัก ที่มีมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน อาจเนื่องมาจากตำแหน่งเดิมของคำวิเศษณ์บอกเวลาที่จะปรากฏต้นประโยคเสมอ วิเศษณูประโยคบอกเวลาก็ทำหน้าที่เช่นเดียวกับคำวิเศษณ์บอกเวลา ดังนั้นวิเศษณูประโยคบอกเวลา จึงมักมีลำดับของการปรากฏอยู่ข้างหน้าประโยคหลัก มากกว่าจะปรากฏข้างหลังประโยคหลัก

8.2.4 ดังได้กล่าวไว้แล้วในข้อ 8.2.2 ว่า วิเศษณูประโยคบอกเวลาจัดเป็นเพียงองค์ประกอบตัวเลือกของประโยค ประกอบกับวิเศษณูประโยคบอกเวลาอาจจะเป็นวิเศษณูประโยคบอกเวลาประเภทเก่า ที่มีมาตั้งแต่สมัยอดีต อิทธิพลของภาษาอังกฤษจึงไม่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณูประโยคบอกเวลาในภาษาไทยมากเท่ากับที่มีผลกระทบต่อองค์ประกอบหลักของประโยค แต่อย่างไรก็ตาม โครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของวิเศษณูประโยคบอกเวลาที่มีเพิ่มขึ้น และมีคุณสมบัติของความ เป็นประโยคลดน้อยลงอันจะมีผลทำให้ประโยคยาวและซับซ้อนมากขึ้น อาจจะสะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษา อันเนื่องมาจากอิทธิพลของการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยก็ได้

8.3 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา ซึ่งเป็นเพียงประเภทหนึ่งของวิเศษณานุกรมประโยค และศึกษาจากข้อมูลภาษาเขียนในบทความวิชาการเท่านั้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาเรื่อง การเปลี่ยนแปลงของภาษา ดังนี้

8.3.1 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา จากข้อมูลภาษาเขียนจากเอกสารประเภทอื่น เพิ่มเติมจากบทความวิชาการประเภทพรรณนาโวหาร (expository) เช่น ภาษาเขียนในการเล่าเรื่อง แสดงความคิดเห็น หรือภาษาที่มีบทสนทนา เนื่องจากลีลาของการใช้ภาษาในภาษาเขียนประเภทอื่นๆ ดังกล่าว อาจสะท้อนให้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงของภาษาในรูปแบบที่เหมือนหรือแตกต่างกันออกไปก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อจะได้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงโดยรวมของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา ซึ่งเป็นส่วนย่อยส่วนหนึ่งของสังกรประโยคในภาษาไทย

8.3.2 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาในบริจเฉท เพื่อจะได้เห็นภาพการเปลี่ยนแปลงของการใช้วิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลา และการเรียงลำดับของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลากับประโยคหลัก ในบริบทที่ใหญ่กว่าระดับประโยค ทั้งนี้ เพื่อจะได้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงทางวากยสัมพันธ์ของวิเศษณานุกรมประโยคบอกเวลาในภาษาไทยได้ชัดเจนขึ้น

8.3.3 ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประเภทอื่น คือ วิเศษณานุกรมประโยคบอกลักษณะ บอกสาเหตุ บอกจุดมุ่งหมาย บอกสถานที่ บอกเงื่อนไข และบอกการยินยอม เพื่อจะได้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงของวิเศษณานุกรมประโยคในภาษาไทย

8.3.4 เพื่อจะได้เห็นทิศทางการเปลี่ยนแปลงของสังกรประโยคในภาษาไทย นอกเหนือจากการศึกษาเรื่องวิเศษณานุกรมประโยค ซึ่งเป็นส่วนย่อยส่วนหนึ่งของสังกรประโยคแล้ว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าน่าจะมีการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของนามานุกรมประโยค และคุณานุกรมประโยคในภาษาไทยด้วย เพราะนามานุกรมประโยค คุณานุกรมประโยค และวิเศษณานุกรมประโยค เป็นอนุประโยคที่เป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของสังกรประโยค

8.3.5 ในการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงของภาษา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า น่าจะมีการศึกษาว่าอิทธิพลของภาษาอังกฤษ จะมีผลกระทบทำให้โครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ และการใช้วิเศษณ์ประโยคประเภทอื่นๆ เปลี่ยนแปลงหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบว่า การสัมผัสภาษาและปัจจัยภายนอกภาษา เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษา และการใช้ภาษาของคนไทยจริงหรือไม่